

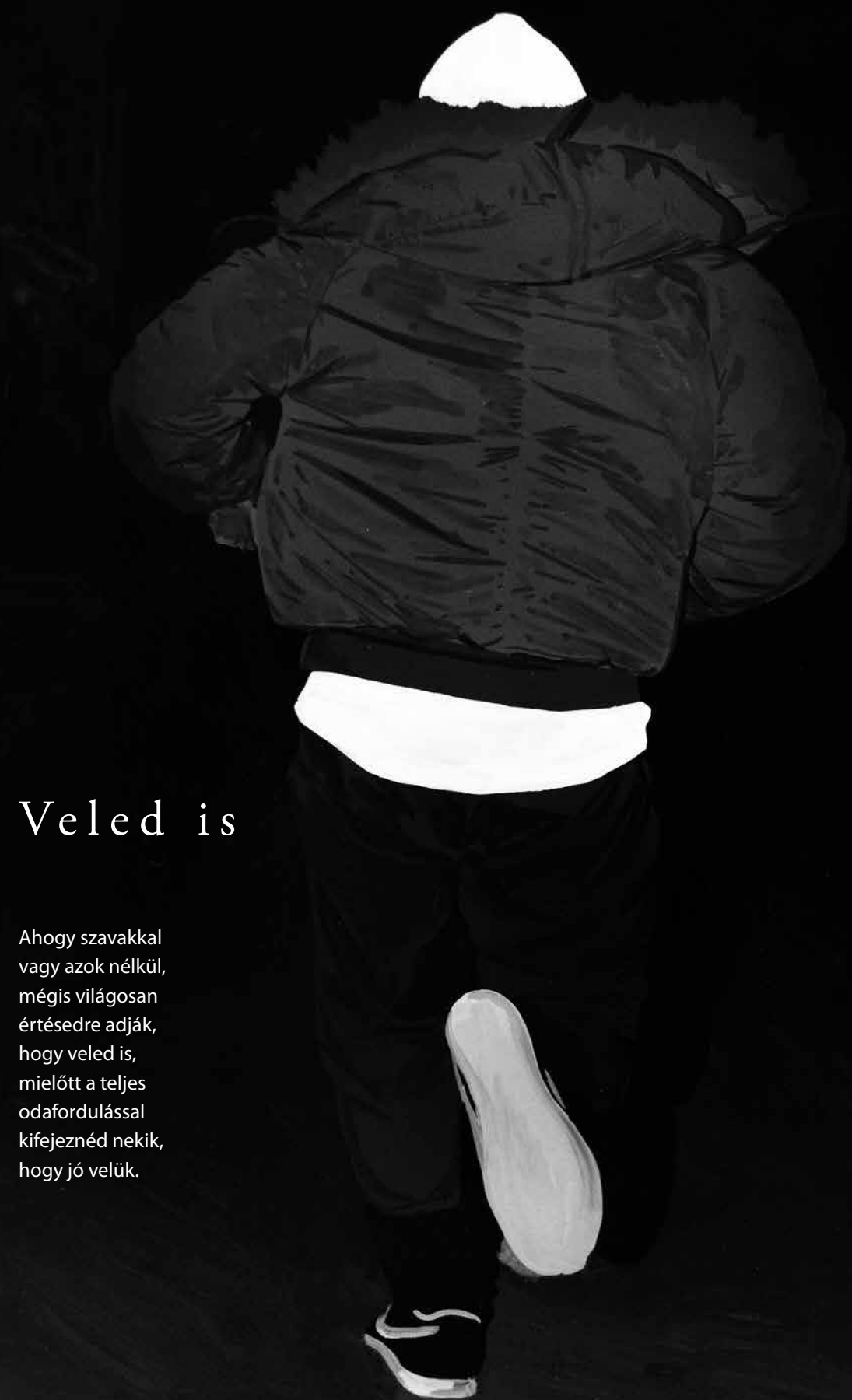
SIROKAI Mátyás

Sötétben

Hány percem van
a sötétben, a magzatvíztől
nyirkos ágyban saját szív-
dobogásomat hallgatni
a szuszogó falak közt,

körbekúszni a lakást,
tenyeremmel
és talpammal
egyszerre érintve
a hűvös padlót,
kerülve a tér reccsenő
mélyedéseit és a többi,
lapuló emberszabását,

hiszen ha meghallanak,
fénycsóvát irányítanak rám,
a hátamra másznak,
és nevetve a földre döntenek,
mert egyszer odaígértem magam
nekik abban a másik sötétségben.

Veled is

Ahogy szavakkal
vagy azok nélkül,
mégis világosan
értésedre adják,
hogy veled is,
mielőtt a teljes
odafordulással
kifejeznéd nekik,
hogy jó velük.